

पारिवारिक जीवन, पावन जीवन

वाणी डालग्रैन

वर्ष १९७६मध्ये बाबा मुक्तानंद जेव्हा भारतात परत आले, त्याच्या काही काळ आधी मला व माझ्या पतींना न्यूयॉर्क येथे त्यांच्याकडून शक्तिपात प्राप्त झाला होता. बाबांचे प्रेम व त्यांची कृपा यांविषयीच्या आमच्या अनुभवांनी आम्ही इतके भारावलेले होतो की, त्यांच्यासमवेत अधिक वेळ व्यतीत करण्याची उत्कंठा आम्हाला लागून राहिली होती. सरतेशेवटी वर्ष १९७८च्या वसंत ऋतूमध्ये, आम्ही भारतात जाण्याची योजना केली, जेणेकरून आम्हाला गुरुदेव सिद्धपीठात बाबांच्या सान्निध्यात राहता येईल.

बॉस्टनजवळील आमच्या घरापासून भारतात जाण्याच्या प्रवासाला तीस तास लागत. आम्ही विचार केला की, आमच्या दोन लहान मुलांसाठी ही यात्रा अतिशय अवघड होईल. त्यामुळे आम्ही ठरवले की, आधी मी दोन आठवड्यांसाठी जाईन व त्यादरम्यान मुलांची देखभाल माझे पती करतील. त्यानंतर मी घरी परतेन व माझे पती भारतात जातील.

मे महिन्यातील पौर्णिमेच्या म्हणजेच बाबांच्या जन्मदिवसाच्या काही दिवस आधी मी गुरुदेव सिद्धपीठात पोहोचले आणि अतिशय प्रसन्नतेने बाबांच्या दर्शनासाठी गुरुचौकात गेले. बाबांना मी सांगितले की, मी व माझे पती, आम्ही दोघे मिळून मुलांच्या संगोपनाची जबाबदारी पार पाडत आहोत आणि म्हणून जेव्हा मी घरी परतेन, तेव्हा माझे पती आश्रमात येतील.

बाबा त्वरित म्हणाले, “तू तुझ्या मुलांना घेऊन यायला हवे होतेस.” हे ऐकताच मी क्षणभर विचारात पडले आणि एकच गोष्ट मला उत्तरादाखल सुचली, ती म्हणजे, “पुढच्या वेळी, बाबा.” बाबा म्हणाले, “पुढच्या वेळी तर ती खूप मोठी झालेली असतील,” आणि त्यांनी गुरुचौकात बसलेल्या सगळ्या आनंदी व सुदृढ मुलांकडे बोट दाखविले.

मी गुरुचौकात बसून, बाबा काय म्हणाले यावर चिंतन करू लागले. मला हे स्पष्टपणे समजले की, संपूर्ण परिवार एकत्रितपणे आश्रमात असायला हवा, अशी बाबांची इच्छा होती. मी विचार करू लागले की, मी माझ्या मुलांना कशा प्रकारे भारतात बोलावू शकते. त्या काळी अमेरिकेत फोन लावण्यासाठी गणेशपुरीत कोणतेच साधन उपलब्ध नव्हते, परंतु आश्रमासमोरील रस्त्याच्या पलीकडे एक पोस्ट

ऑफिस होते जिथून अमेरिकेला तार पाठवता येऊ शकत होती. त्या पोस्ट ऑफिसमध्ये तार पाठवण्यासाठी एक जुने मशीन होते, ज्याच्या लीवरचा उपयोग करून ऑपरेटर 'मॉर्स कोड' [म्हणजे असा कोड ज्यात शब्दांसाठी आणि वाक्यांसाठी लहान-मोठ्या रेषांद्वारे संदेश लिहिला जातो] मध्ये संदेश पाठवत असत. तार परदेशात पोहोचायला अनेक दिवस लागत असत. पण सर्व काही चांगलेच होईल या आशेने मी माझ्या पतीला अशी तार पाठवली की, त्यांनी मुलांना घेऊन आश्रमात यावे.

मला त्यांच्याकडून उत्तर मिळाले नाही, पण मी निश्चय केला की, काहीही होवो, मी गुरुदेव सिद्धपीठातील माझा वेळ जास्तीत जास्त चांगल्या रीतीने व्यतीत करेन; या विचाराने मी आश्रमाच्या दैनंदिन कार्यक्रमांमध्ये उत्साहाने भाग घेऊ लागले. मी रोज सकाळी तीन वाजता उठून ध्यान करत असे, सगळ्या कार्यक्रमांमध्ये व नामसंकीर्तनांमध्ये भाग घेत असे आणि तासन्तास सेवा करत असे. ही तल्लीनता आनंदाने भरून टाकणारी होती. तरीदेखील, अधूनमधून मला अस्वस्थता जाणवत असे की, बाबांनी सांगितल्याप्रमाणे माझा संपूर्ण परिवार या अनुभवात सहभागी नव्हता.

मग, मी घरी जाण्याच्या काही दिवस आधी, एके दिवशी सकाळी श्रीगुरुगीता पाठ संपत असतानाच माझे पती आणि मुले गुरुचौकात येऊन पोहोचले! माझा माझ्या डोळ्यांवर विश्वासच बसेना! त्यांना बघून मी आश्चर्याने व आनंदाने भरून गेले. खरे तर, त्यांना माझी तार मिळाली होती व त्यांनी तार पाठवून उत्तरही पाठवले होते, पण त्यांची तार पोहोचण्याआधी तेच आश्रमात पोहोचले होते! माझा आश्रमात राहण्याचा अवधी मी वाढवू शकले आणि आम्ही सगळे या गोष्टीमुळे अतिशय खूश होतो की, आश्रमात बरेच आठवडे आम्ही एकत्र राहू शकणार होतो.

माझा परिवार आश्रमात येताच माझी दिनचर्या बदलली; मी आतादेखील ध्यान करत होते व आश्रमातील काही कार्यक्रमांमध्ये भाग घेत होते, पण त्याचबरोबर आता मी माझ्या मुलांसोबत दररोज अनेक तास आनंदात व्यतीतदेखील करत होते. मुलांना आश्रमात राहणे, बाबांच्या जवळ बसणे, नामसंकीर्तनाचे सुमधुर स्वर ऐकणे आणि बागेतील पशुपक्ष्यांना व मूर्त्यांना भेट देणे खूप आवडत असे. माझ्या परिवारातील प्रत्येक सदस्यासाठी गुरुदेव सिद्धपीठामध्ये बाबांच्या सान्निध्यात घालवलेला हा काळ आमच्या आठवणीच्या ठेव्यातील एक सर्वात अनमोल रत्न आहे.

आम्ही जेव्हा घरी परतलो, तेव्हादेखील आम्हाला बाबांची उपस्थिती आणि त्यांचे संरक्षण निरंतर जाणवत असे. आमचे घर शक्तीने परिपूर्ण, एका पावन स्थानासारखे वाटू लागले. ते एका आदर्श स्थानासारखे वाटत असे, जिथे आम्ही साधना करू शकत होतो, अभ्यास करू शकत होतो व

एकमेकांवर प्रेम करू शकत होतो आणि अशा रीतीने भगवंताच्या आणि श्रीगुरूंच्या समीप येऊ शकत होतो. एक परिवार म्हणून आम्हाला गुरुदेव सिद्धपीठात एकत्र आणून बाबांनी आमचे कौटुंबिक जीवन एका पावन जीवनात रूपांतरित केले होते. किती अनुपम आशीर्वाद!

© २०२२ एस. वाय. डी. ए. फाउंडेशन®. सर्वाधिकार सुरक्षित.